

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

ULLADA POLÍTICA

CONTINUA la discussió dels pressupostos, y ab ella la desbandada dels diputats que abandonen el Saló de Sessions, no interessants gots lo que tant interessa al país contribuent. Així y tot se suscitaven algunes qüestions interessants.

Un diputat integrista presentà una esmena demanant un augment en la consignació del clero rural; pero no pogué prosperar, perquè no son las Cortes qui poden fer-la, sino en tot cas els prelates de las diòcessis, contentantse ab cobrar menos, pera que puguin millorar la seva sort els que més treballan. Més no hi ha por de que ho fassin may, perquè fins en qüestions tan espirituals com las que's refereixen al culte, impera la més desaperadada explotació, y 'ls peixos grossos se menjaven ricament als peixos xichs, sens dupte per afansar ab un exemple las doctrinas evangélicas del desinterés y de la recompensa de las virtuts cristianes en un'altra vida millor. La Iglesia té també 'l seu proletariat, condemnat a fastidiarse com el proletariat del treball.

La discussió del pressupost de Marina, ab la consignació de 200 milions pera la construcció de tres acorassats fou objecte de una impugnació seria per part del Sr. Ventosa, partidari, com tot home de bon sentit, de que avants de crear medis de defensa sigui creada la riquesa digna de ser defensada. El diputat solidari tingué la felís idea d' exhumar els arguments que contra la dispendiosa construcció de una esquadra aduhia en Maura desde l' oposició. Poca gracia li haurà fet aquest recort al Amo Toni, que avuy se troba lligat y compromés y en la trista necessitat de contradir-se. Ademés, l' impugnació de 'n Ventosa, quan altre resultat no conseguixi haurà servit pera demostrar l' esperit de independència dels solidaris, sempre al servey del interés públich, y pera llansar un mentís als que donaven per exis tents certes concomitancies entre en Maura y 'ls regionalistas de la dreta.

Ab motiu dels fets ocorreguts a Barcelona entre 'ls estudiants del Institut y alguns militars, que no tingueren cap importancia, a despit del afany de inflarlos per part dels eternals atiadors d' odís y discórdias, el Sr. Rusiñol feu en el Senat francas y lleals declaracions espanyolistas, ab las quals estém enterament conformes. Pero enteném que ja seria ocasió de no subjectarnos per més temps a n' aquesta mena d' exámens, en els quals pretenen exercir de catedráticos, uns individus que de l' assignatura de patriotisme no n' agafan més que la part externa y aparatosa, ignorantne 'l fons y 'l essencia, com ho demostren continuament ab els seus actes. Si fossin tan patriotes com volen ponderar, d' altra manera treballarian pel bé y la prosperitat de la nació, a la qual explotan descaradament, fent de la possessió del poder un escandalós monopoli.

Pero, en fi: de mica en mica ja 'ns anirém coneixent, y 'l poble espanyol, qu' es qui en últim terme ha de fallar el plet, farà plena justícia.

Alguns de aquests patriotes, els més lliberals, els més democratas, segons ells, viuen aferrats a la ley de jurisdiccions, negació de la llibertat y de la democracia, y han volgut esbrinar si en Maura tenia el compromís de derogarla o no. Pera 'l primer cas el ministre de la Guerra amenaça ab presentar la seva dimissió, y alguns altres ab no sé quinas cosas més.

En Maura ha respost oficiosament desde un periódich, recordant que va tolerar que 'ls lliberals implantessin aquesta ley com una mida de govern,

pero qu' ell l' ha considerada sempre com un aparato ortopédich, es a dir, com una cosa postissa. Y com fóra un abús y un contrasentit fermos anar trabsats per un aparato de aquesta especie no necessitantlo, la conseqüencia que's dedueix de aquesta enginyosa comparansa no necessita més amplias explicacions.

A tal punt han arribat las cosas, que ja no sabem a qui fa més mal aqueix aparato ortopédich: si al govern o al poble. Pera la premsa es innegablement un perill, pero pot descartarse no ocupantse en bé ni en mal de cap dels assumptos compresos en la dita ley. Jo no sé que succeiria si tots els periódichs d' Espanya s' acomodessin a n' aqueixa norma de un absolut silenci, dat que tothom necessita l' ambient de la publicitat.

En cambi als governs els hi fa aqueixa ley un mal terrible. Mentres la mantinguin en vigor pesará sobre la conciencia pública una consideració irrefutable. Tothom creurá que 'l vigent régimen sent el mateix que no pot viure, sino previa la negació de las llibertats constitucionals. Y com la llibertat constituheix l' anhel suprem dels ciutadans y dels pobles, el régimen, al reconèixer la seva incapacitat per amparar aqueixa llibertat, se condemna a desaparèixer.

PEP BULLANGA

COMPARSAS DE LAS OLIGARQUÍAS

NS republicans iconoclastas se varen reunir en Assembla en el Frontón Central de Madrid el dia 26 de maig del any corrent. ¿A qui representavan? A n' ells mateixos. Y ab aquesta representació tan escanyolida, no varen titubegar un moment en atribuhirse la de un gran partit, impacient de acció, y d' acció revolucionaria.

Pera llansarse com una tromba per las vias de la revolució necessitavan en primer terme rompre totes las trabas, aniquilar tots els obstacles que 'ls retenian. La traba més forta y 'l obstacle més poderós era, segons ells, en Salmerón, un traidor, un renegat, un vell caduch, que no content ab malograr l' esforts de la gloriosa Assembla del 25 de mars de 1903, havia acabat per fer ali, dintre de la Solidaritat catalana, ab els reaccionaris y els carlins. L' inconvenient que reduhia a la impotencia als revolucionaris, era l' organizació purament electoral que havia donat al partit l' odiat jefe de la Unió republicana.

Donchs bé: aquesta traba, aquest obstacle, aquests inconvenients varen desaparèixer, y no per obra dels assembleístas del Frontón Central, sino per voluntat espontánea del mateix Sr. Salmerón, que no havent apesecat may una jefatura única de carácter dictatorial o pontifical, no podia sentir gayres ganas d' exercirla, ni que fos nominalment, haventhi un núcleo més o menos considerable de descontentos ó de rebeldes. Ademés, el Sr. Salmerón al veure que 'l partit en massa no 'l seguia per ingressar en la Solidaritat, y comprentent la eficacia extraordinaria que per intentar un cambi radical en el régimen tenia el moviment popular iniciat a Catalunya, ben clarament digué que anteposava la seva condició de representant de Barcelona, a la jefatura de la Unió republicana.

Una unió, per cert, que 'ls desunionistas, els des-

contents, els indisciplinats, ab las sevas intemperancias y rebeldias havian reduhit a la impotencia.

Quedava, donchs, el terreno ben lliure y desembrassat als soi disant revolucionaris. La ocasió era arribada de demostrar que no 's queixavan per vici, quan combatían la passivitat y 'ls escrúpuls del jefe de la Unió republicana. Desde 'l moment que restavan amos y senyors de las sevas iniciativas devian llansarse a la lluyta, implacablement, desesperadament, sense medir las dificultats, resolta a vencer ó a morir.

Per virtut de una ley física els cossos oprimits, al expansionarse, redoblan la seva violencia. Aixís ells també venian obligats a expansionar la seva acció revolucionaria en el gran màxim, tan bon punt se vejessin lliures de l' opressió de 'n Salmerón.

¿Van ferho aixís? Molt al contrari. May se 'ls ha vist tan fluixos, tan displicents, tan apáticos, tan tirats endarrera, com desde que son lliures de obrar ab plena voluntat. Avans, com el cargol, ab las humitats treyan las baynas revolucionarias y marxavan babejant de ira, més ara permaneixen encongits dintre de la closca completament en sech. En temps de 'n Salmerón, no 's treyan de la boca la paraula revolució; y en cambi ara no se li posan may, com si pel seu paladar tingues un gust ingrát, de substancia passada y rescalfada.

¿Com s' explica aquest refredament? ¡Ah! Es que lo qu' ells volian no era la revolució contra 'l régimen, sino la guerra intestina, destructora, aniquiladora de un gran partit.

Alguns l' encenian per afany de negoci, secretament aconxorxats ab els oligarcas: els altres, els més, la secundavan per imbecilitat, cedint a la seva innata passió devoradora de prestigis republicans. Son, els que aixís obran, els hereus directes dels que pertorbaren la marxa de la República del 73, fins al punt de ferla impossible.

Y lo que feyan avants, dintre de l' unió republicana, continúan fentho desde afora, y ho farán sempre mentres visquin, si bé cada dia, ab més escassos resultats, perquè 'l poble els coneix bé y no en vá transcorra 'l temps y actúa la experiencia: el poble guanya cada dia en seny y reflexió.

Desde la celebració de la Assembla del Frontón Central fins avuy han transcorregut sis mesos. Cert que aquell acte, ab el qual se proposavan assombrar al mon, carequé completament de importancia.

Ells mateixos devian comprendre que havían donat un pas en fals, quan no 'l feren subseguir de cap fet, gros ó xich, que dongués fé de la seva existencia. Sols després de un semestre s' han recordat de qu' encare respiravan y han publicat un manifest. Llástima que no haguessin esperat a desembre y hauria nascut setmesos. Ara no passa de gastament.

En ell acumulan tots els llochs comuns de sempre: atacan a n' en Salmerón taxantlo de desertor; atacan a la Junta de Unió republicana, calificantla de desidiosa; atacan al Sr. Azcárate culpantlo de haverse fet solidari.

Se queixan—y ab aixó fan coro ab els autors de la dulcíssima ley de Jurisdiccions—de que 'ls diputats republicans no hajan protestat de «la injuria hecha en el extranjero a la bandera nacional», aludiint al succés de Santiago de Xile, abont si agravi hi hagué, aquest fou inferit a l' honrada enseña catalana.

Declaran ab molta ingenuitat, que ni 'ls federals, ni 'ls progressistas han respost a las sevas cridas, y ab tot y aquests desdenys persisteixen en la seva deria de formar el partit republicà únic.

Pero contra qui 's rebaten ab més furia es contra la Solidaritat. Segons ells «los directores del partido republicano, los que tenían el deber de no ocupar sus manos en otra enseña que la de la República y que con su credo proclamaban las autonomías de todo

orden compatibles con la unidad de la patria y la supremacia del Estado, arrojaron todo esto por la ventana y codiciosos de actas deshonradas antes de nacidas corrieron a Cataluña a abrazarse a ese cadáver pestilencial echumado de las tumbas de la Edad Media, a esa Solidaridad, tres veces criminal y maldita, como enemiga de la libertad, del ejército y de la patria.»

¡Pobres xicots y que 'n deuen haver quedat de descansats, després de treure's aquest tap de la gola!

Deixemlos ab la seva eterna cantada de cego. Del régimen centralista, que ab els seus abusos ha fet la desgracia material y moral d' Espanya, ja ni menos se 'n recordan. Ni una paraula de condemna contra 'ls homes y 'ls partits que 'l sostenen se lleixen en el manifest. Tota l' ira la desfogan contra la Solidaritat, ahir catalana y próximament espanyola, que treballa eficazment per la destrucció del régimen, y no ab paraulas y ponderacions, sino ab fets y ab actes, cada dia més eficassos y segurs, despertant una gran corrent de opinió, fortaleixent la conciencia nacional, vigorisant l' acció dels drets cívics, fent en suma obra essencialment democrática, en la qual se veuen obligats a cooperar fins els elements reaccionaris.

Si no volian secundar a la Solidaritat, deurien quan menos respectarla, com nosaltres respectaríam la seva acció revolucionaria, si capassos fossin de sentir-la sincerament y d' exercirla. Pero ells no poden. Han sigut sempre y continúan essent ara més que may els comparsas obligats de las oligarquias centralistas y no poden faltar als seus compromisos, com hi faltarian si deixessin de fer coro, ab els que'veyentes perduts, s' amparan darrera las quartejadas parets de l' edifici en que han tingut fins ara refetó y alberch, y que a l' empena formidable de l' acció popular, se desplomaran sobre 'ls seus caps.

Y als primers actors y als comparsas barrejats sota las desferras, l' Espanya nova 'ls enterrará junts.

P. K.

A la conquista del coco

UAN en Lerroux va decidir-se a venir a Barcelona a la conquista del foie gras, en el moment de despedirse dels seus companys de redacció, conta en Claudio Frollo, que va dir: — «O si no, a América.» Tot s'ho tenia combinat: pel cas de fracassar a Barcelona, s' guardava un coco per la sed.

Aquí, en un principi, tot va anarli vent en popa. Va trobar un ambient propici y amichs entusiastas resolta a secundarlo fins a ferse trencar el cap per ell. Va obtenir l' acta de diputat, una dugas y tres vegadas, y en un breu espay de temps, desde 'l no res, pujá al soli imperial.

Pero l' orgull el desvanesqué y l' trahi la copdicia. En las elecciones municipales de 1905, quan tractá de ferse un Ajuntament seu, imposant certs candidats sospitosos, verdaters gossos de cassa que, en la maranya del Consistori, havian d' aixecarli las pessas qu' ell se proposava cobrar tranquilament, doná la primera ensopegada.

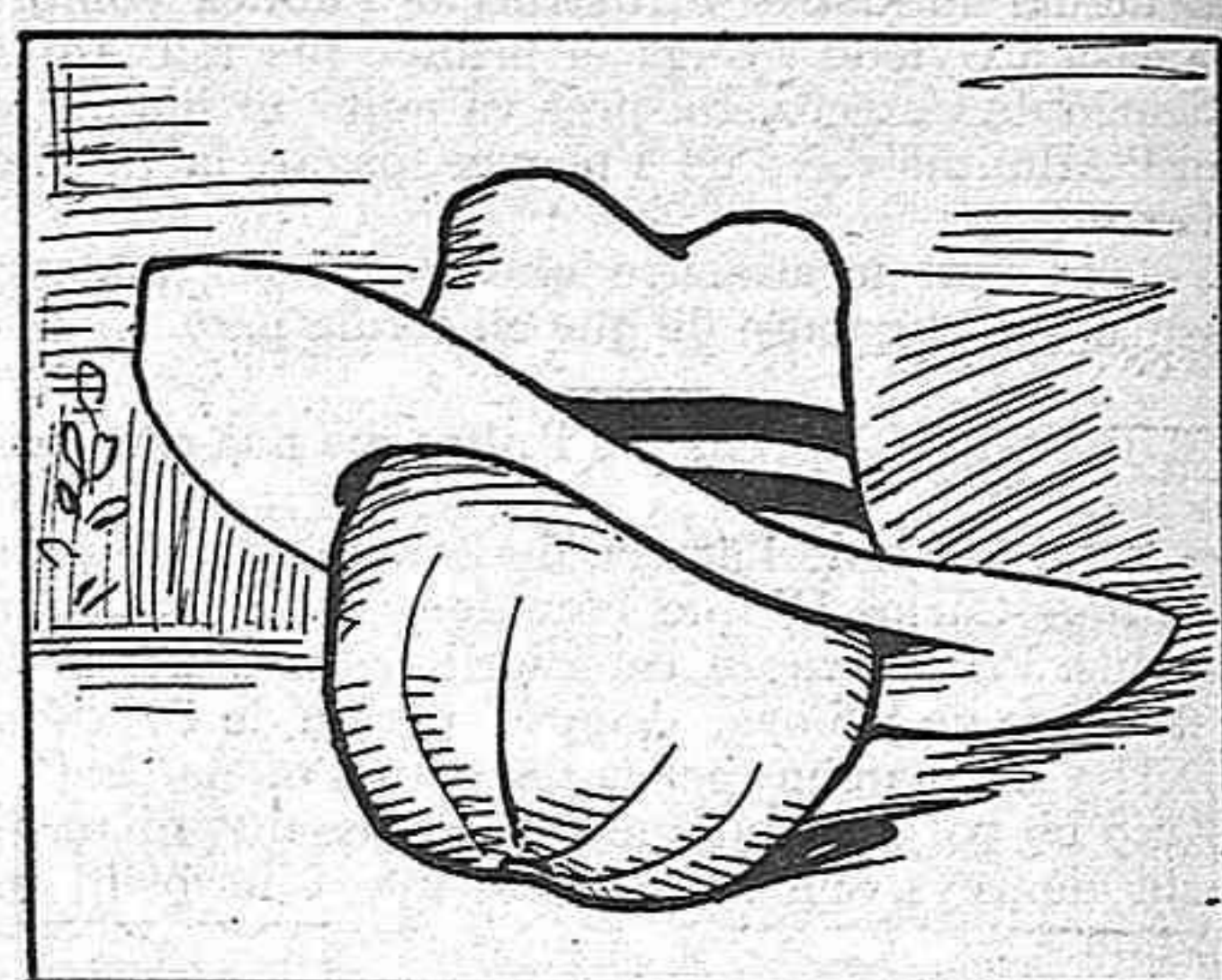
Sorgí després el gran moviment de Solidaritat catalana, al qual no s' hi podia conformar perquè li destruía tots els cálculs, y en ell se va estrellar definitivament.

Despossehit de la inviolabilitat parlamentaria que 'l posava a cubert de persecucions judiciales, l' orador atrevit, arrogant, engrescador de las multitudes igna-

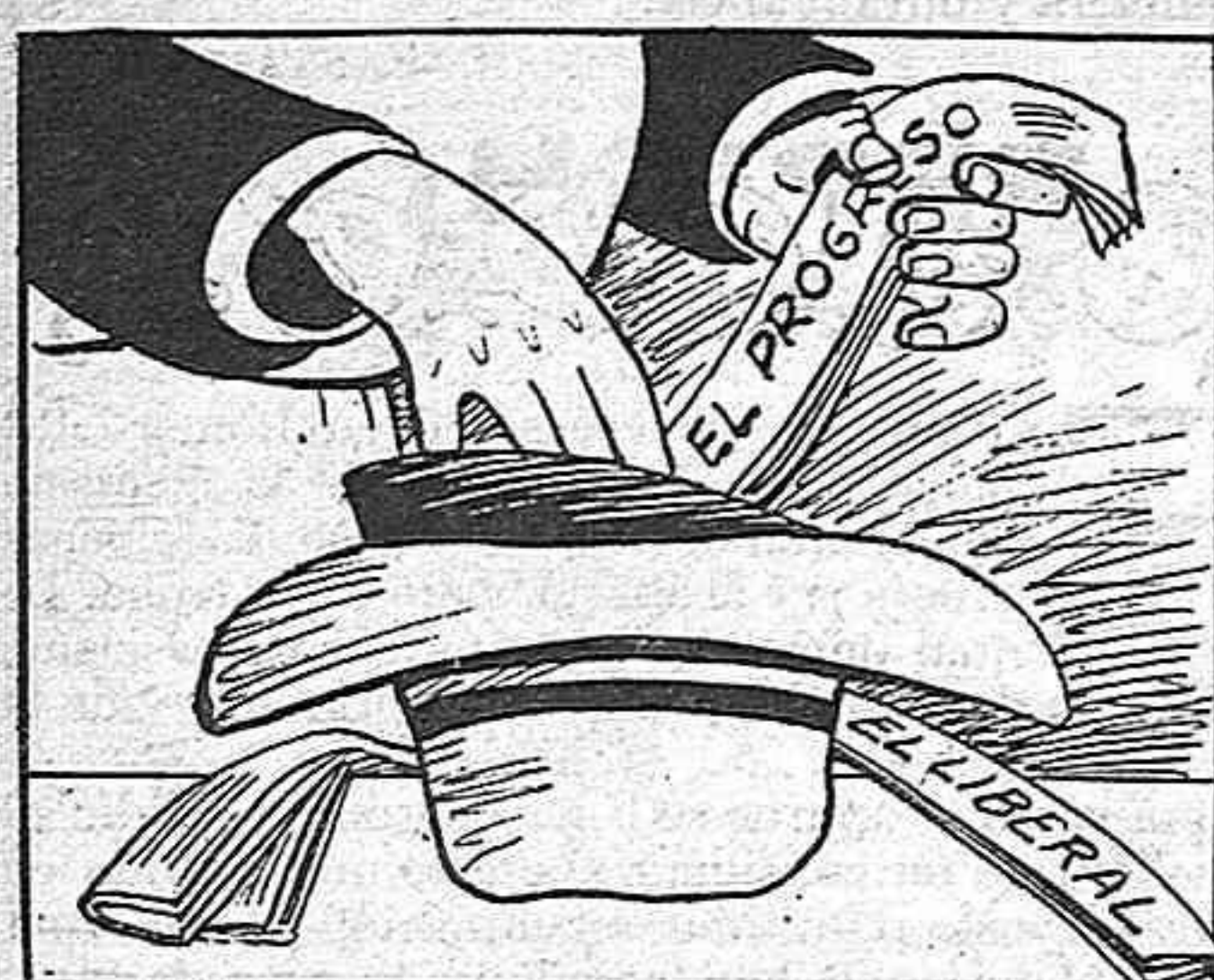
«Historia bella y sin par de un sombrero popular»

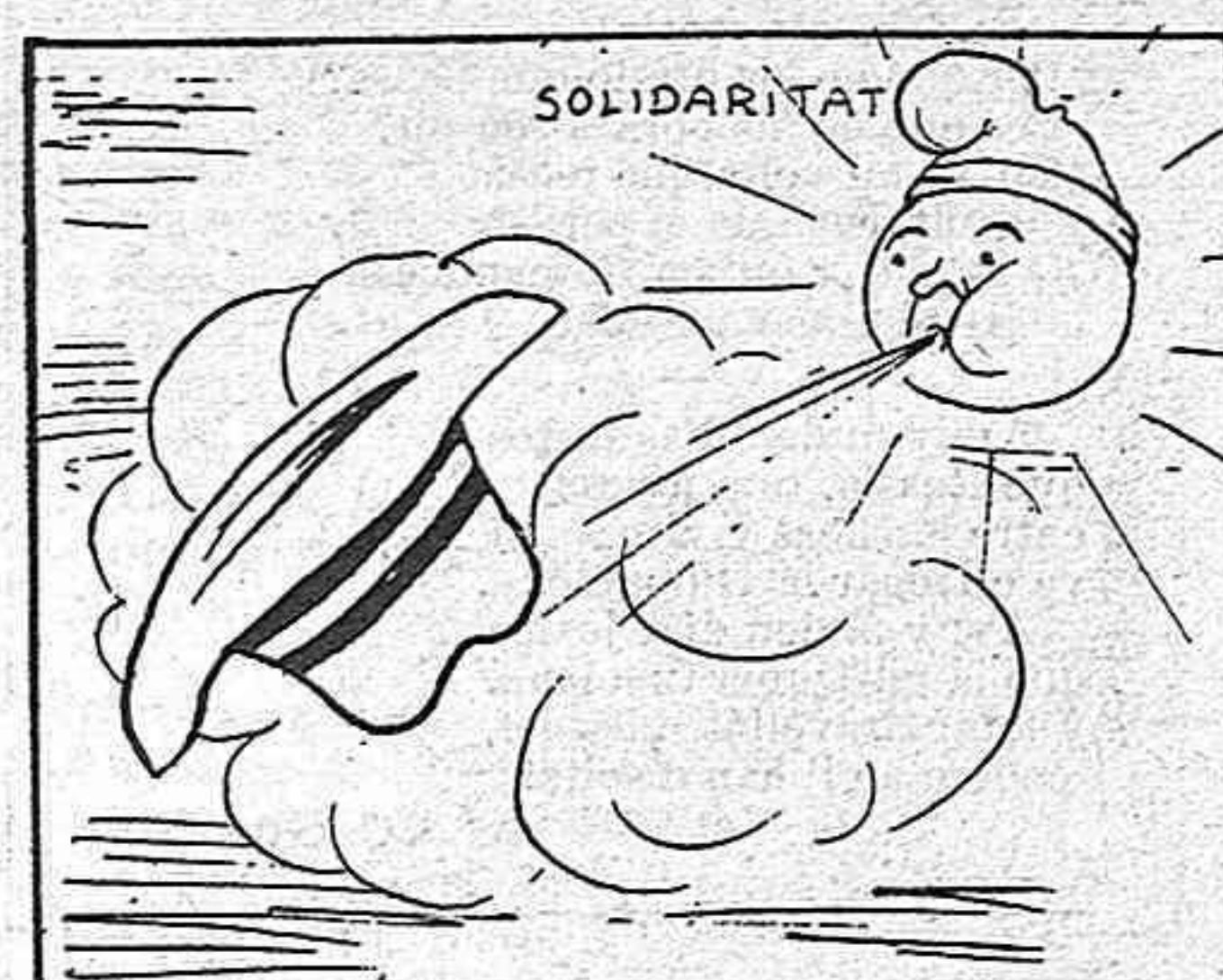
Hermoso, nuevo y flamante lo tenéis aquí al delante.

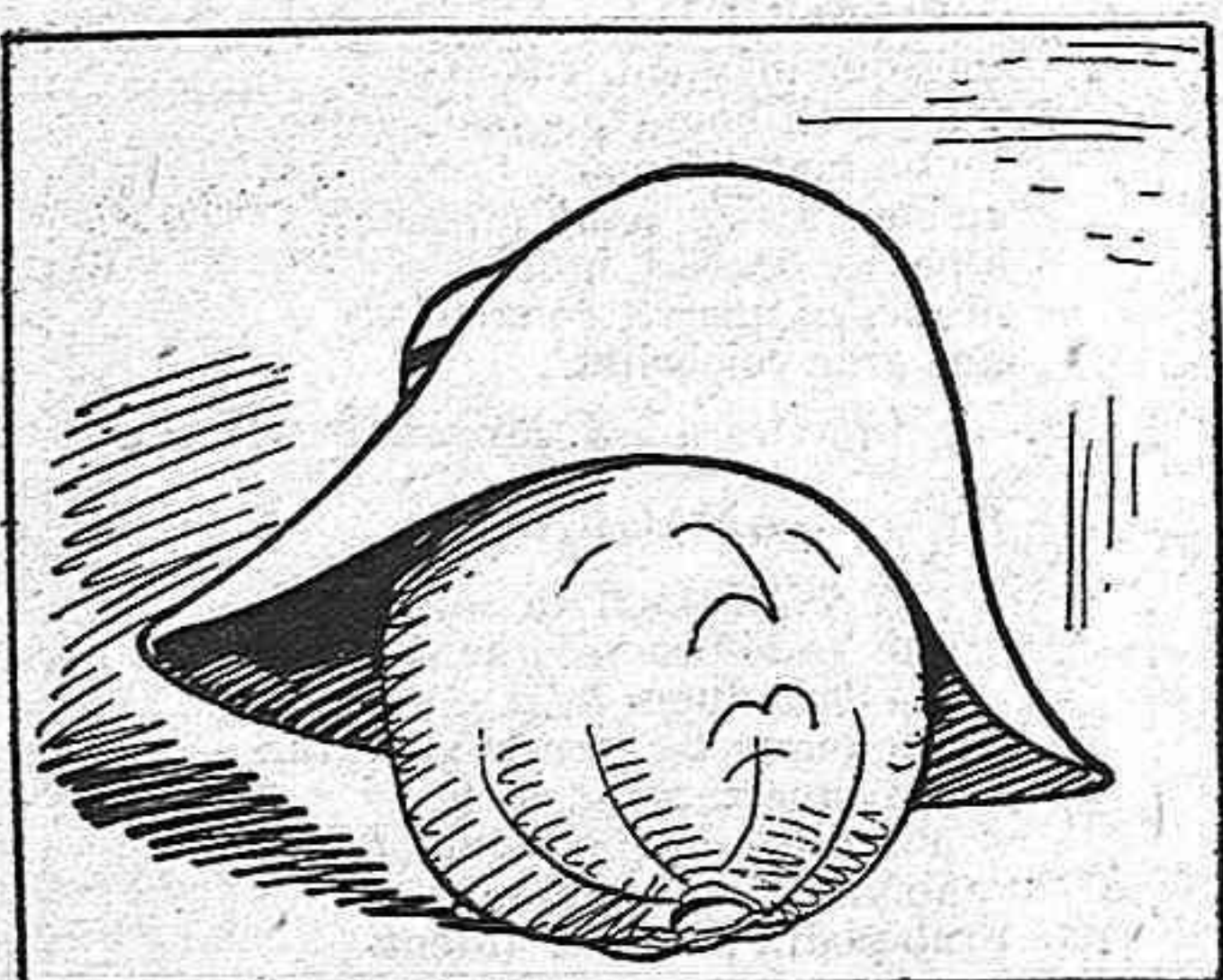
Su cabeza ya ha encontrado y vé que en ella va holgado.

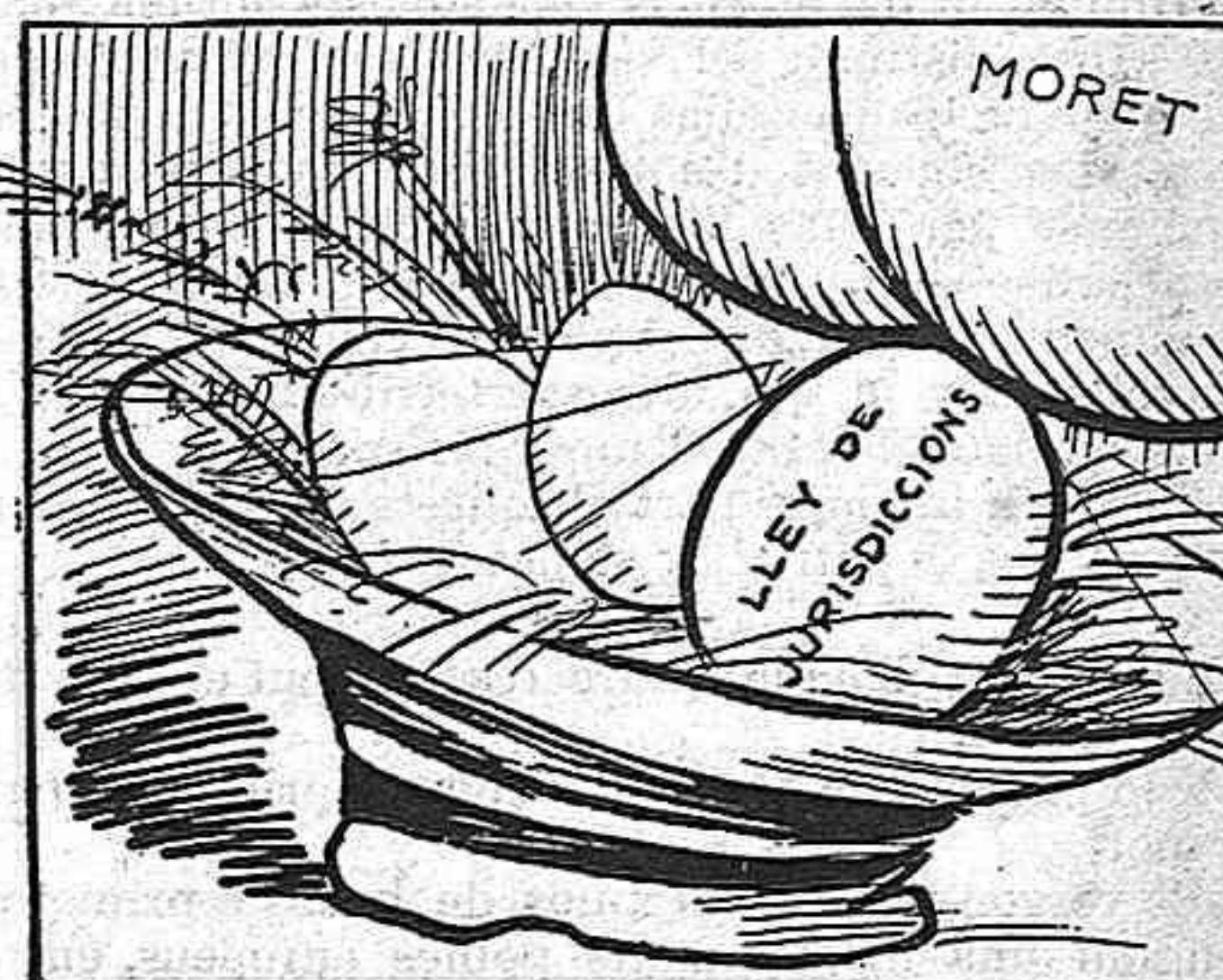
Por eso su amo se afana en llenarle la badana.

Pero, á pesar de irle justo, recibe un día un disgusto.

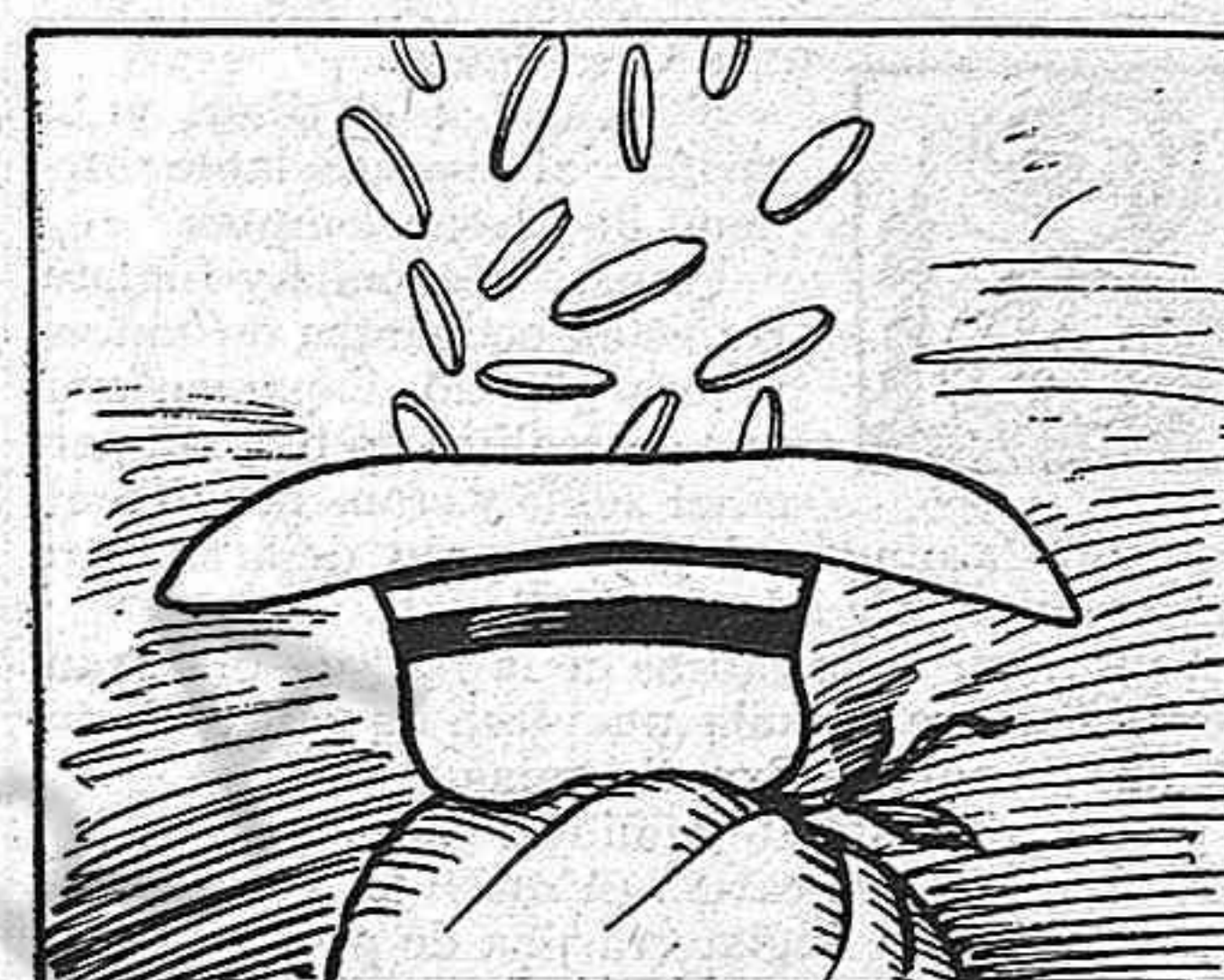
Con su gesto imperialista se lanzaba á la conquista.

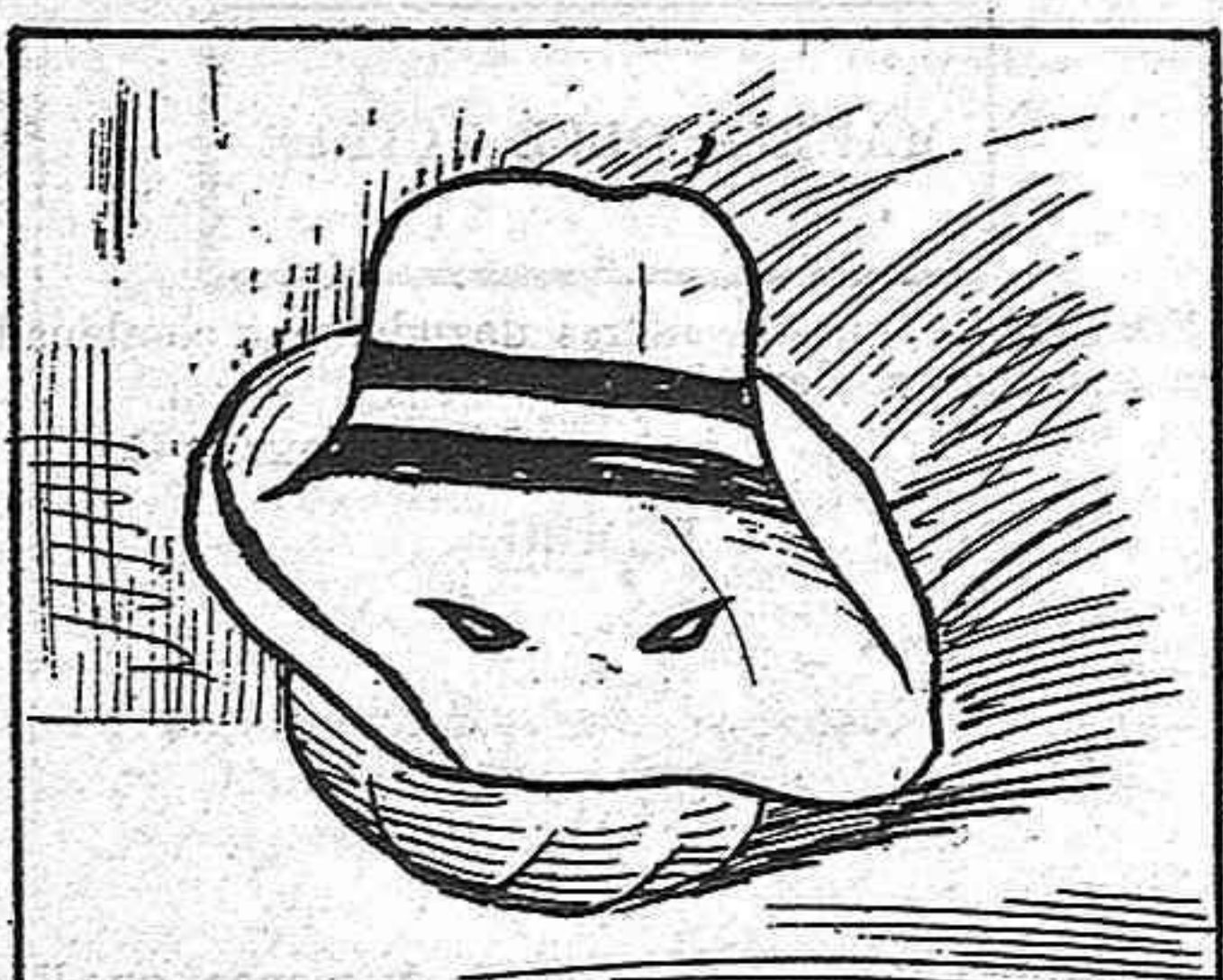
Por su mal y á lo mejor servía de ponedor.

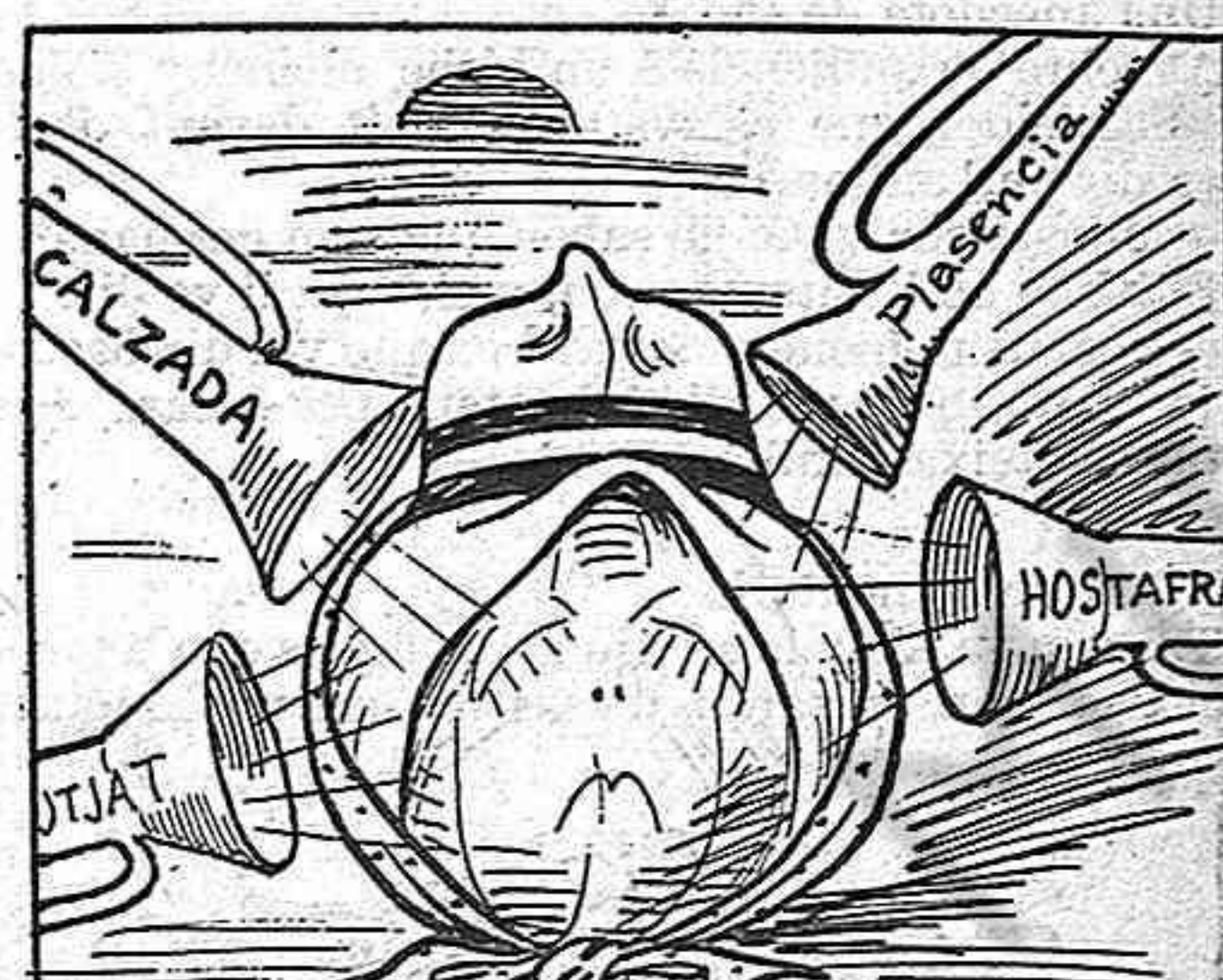
Así que un poco llovía un casco inglés parecía.

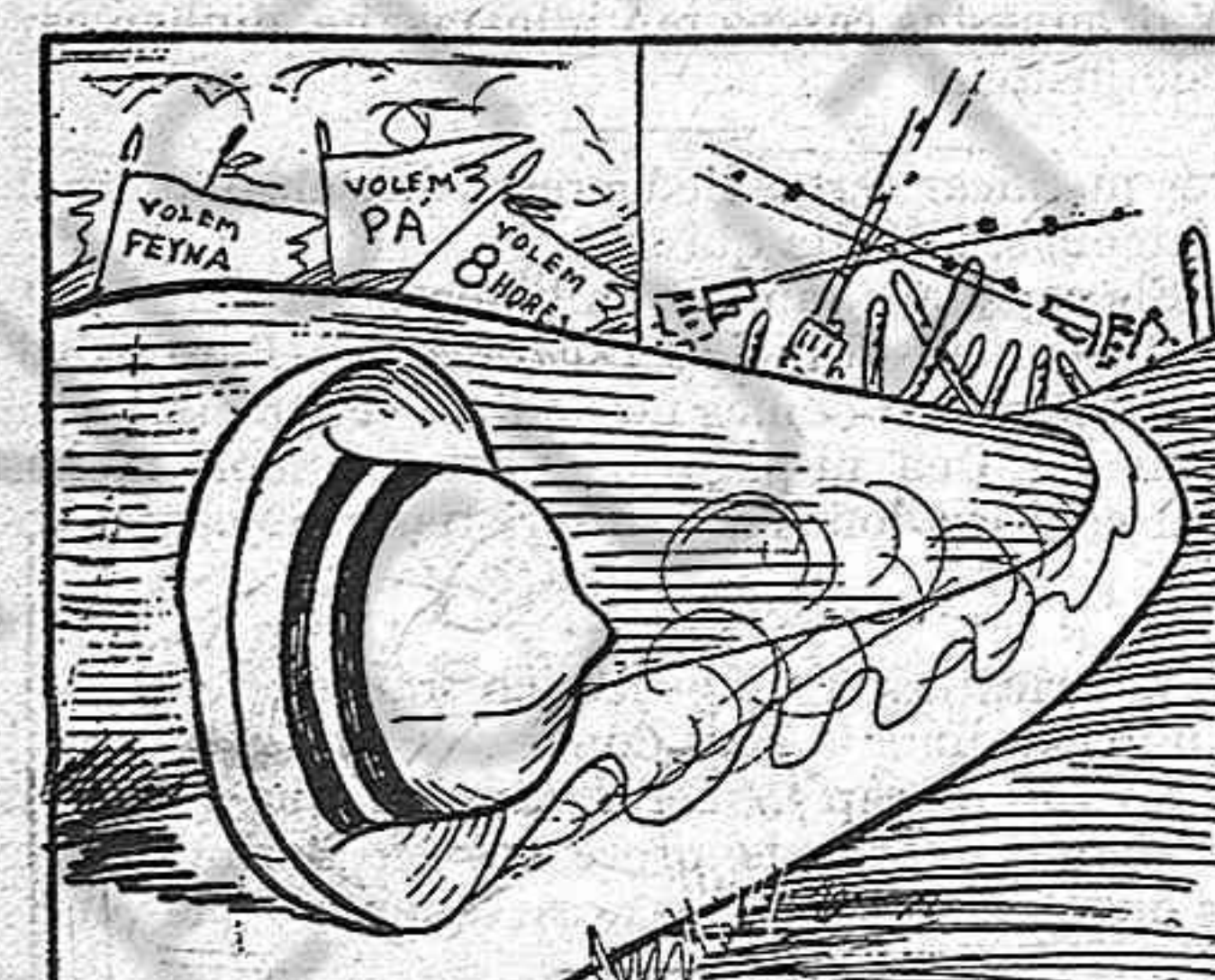
Mas, en cuanto abonanzaba, ya del revés se giraba.

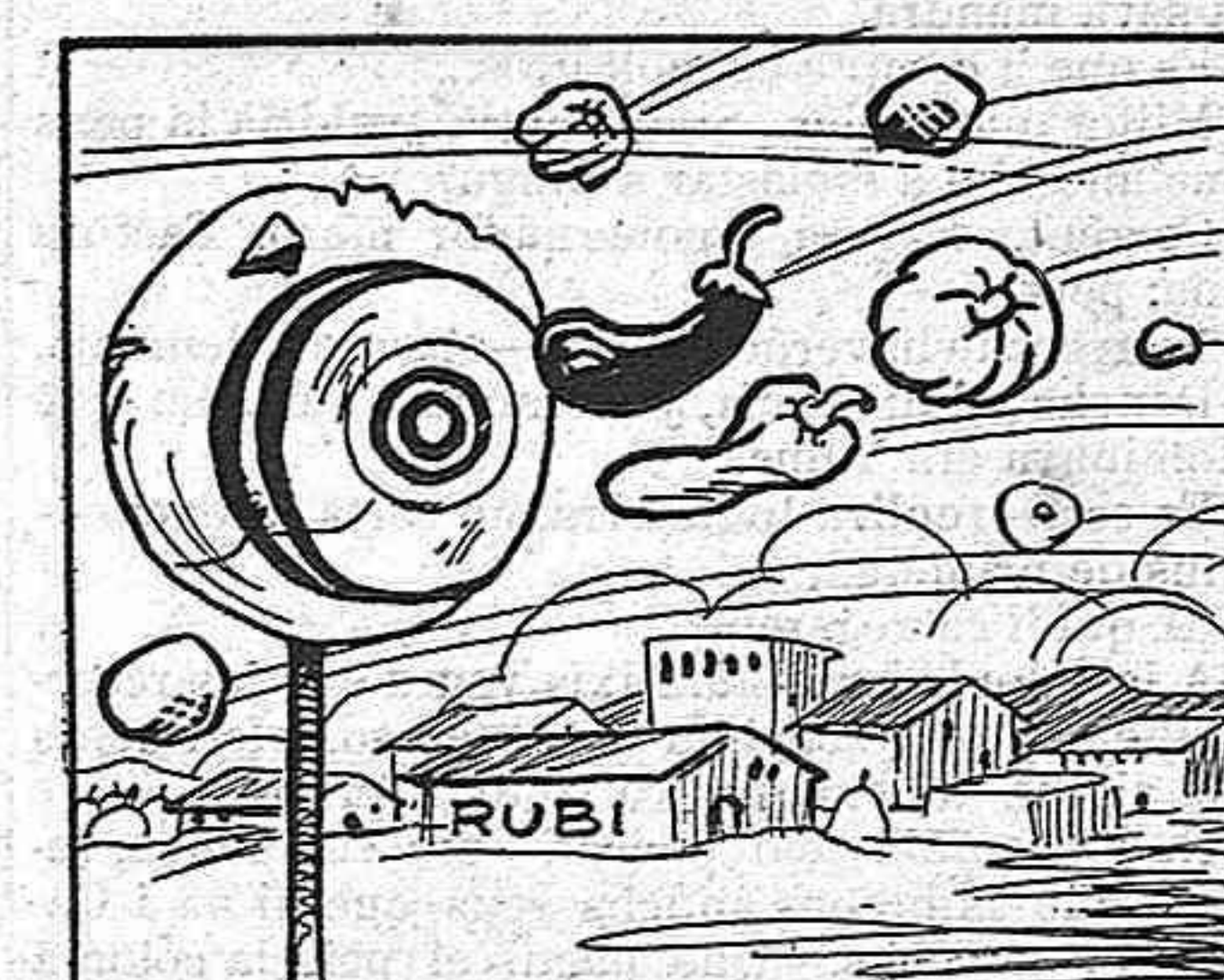
Al ver un acreedor se ocultaba con pudor.

Para no oír ciertas cosas tomaba formas airosas.

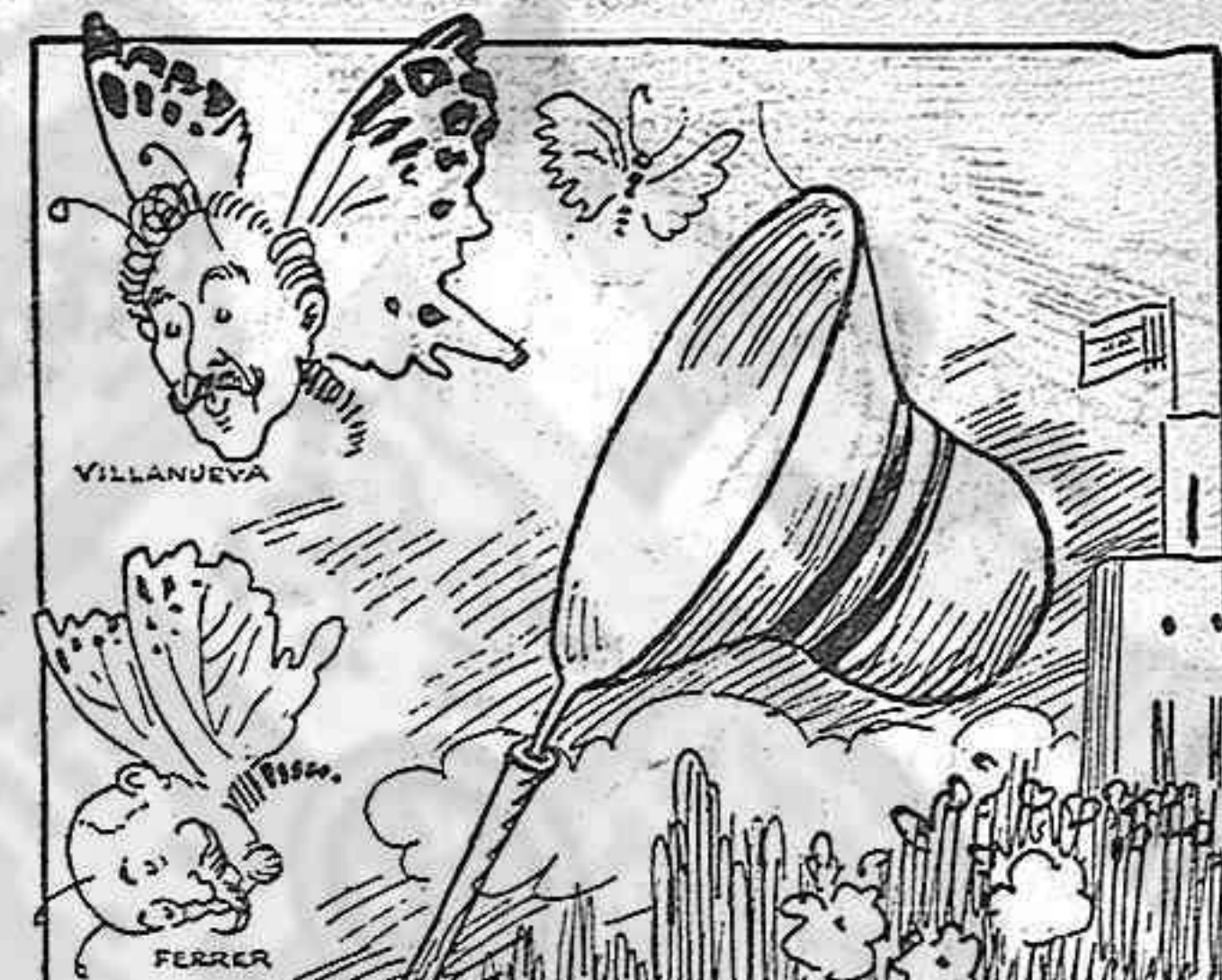
Cuando oía á pedregada hacía la gran guillada.

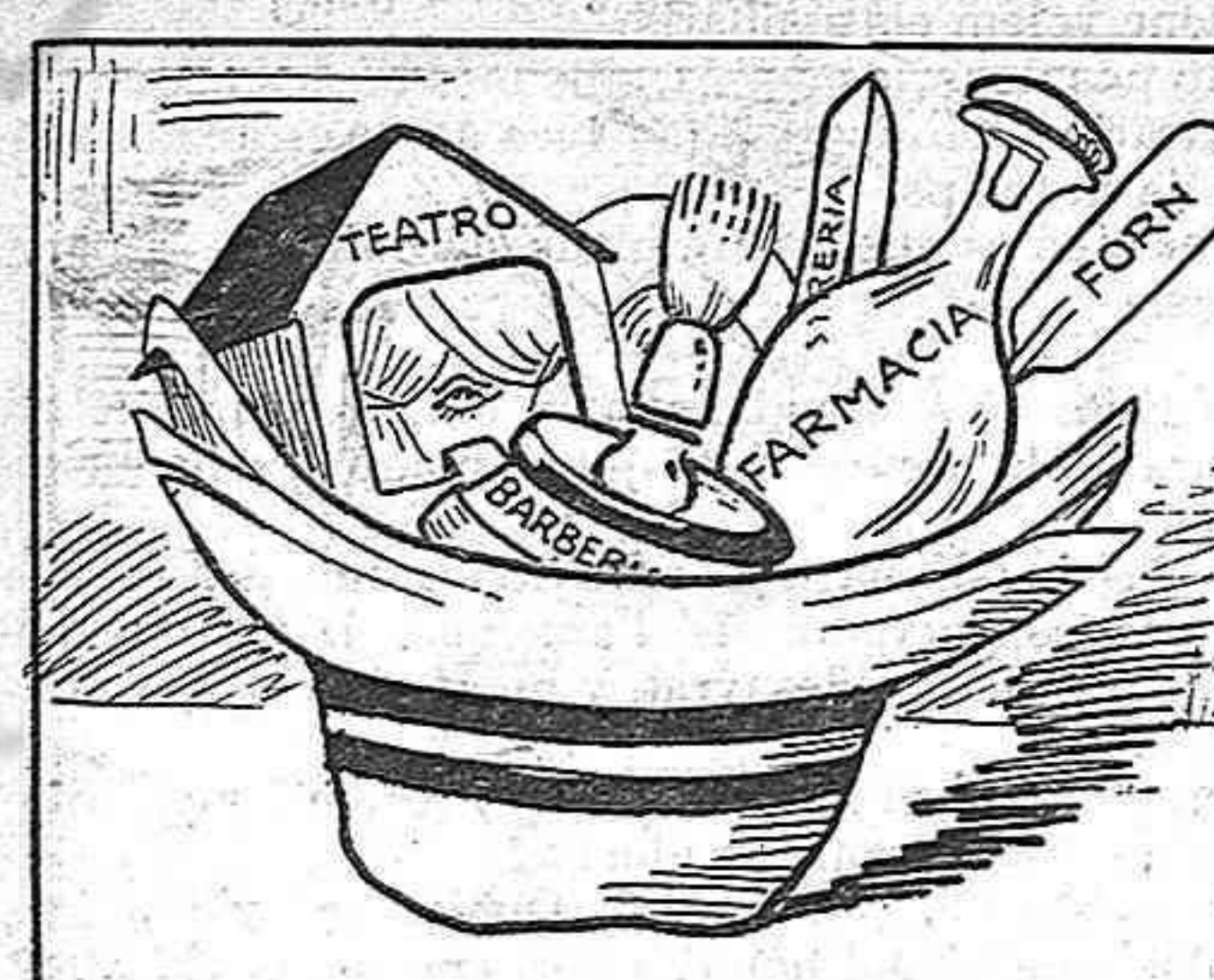
En algunas de sus giras ¡ay! fué el blanco de las iras.

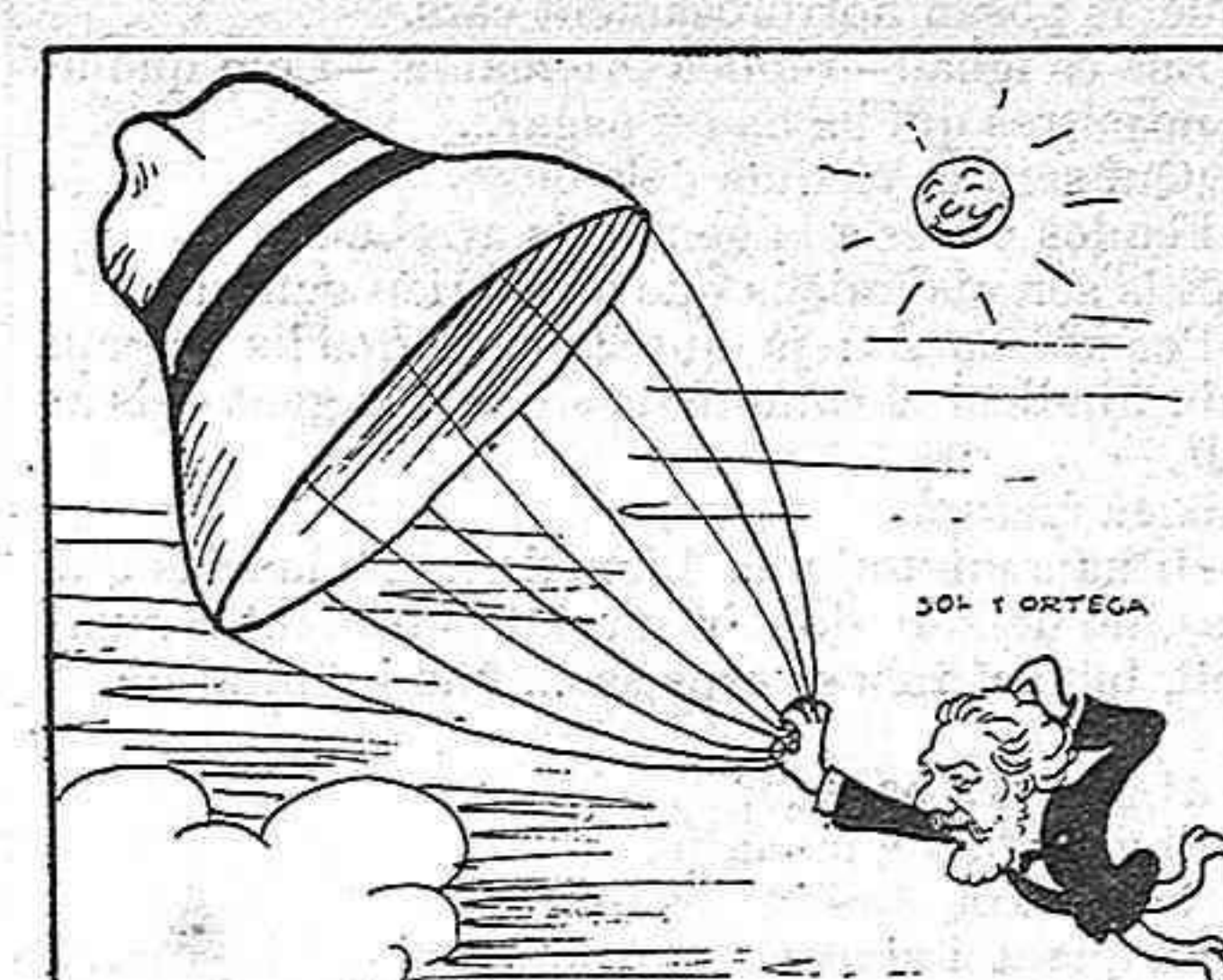
Tiene un garbo superior en hacer de colador.

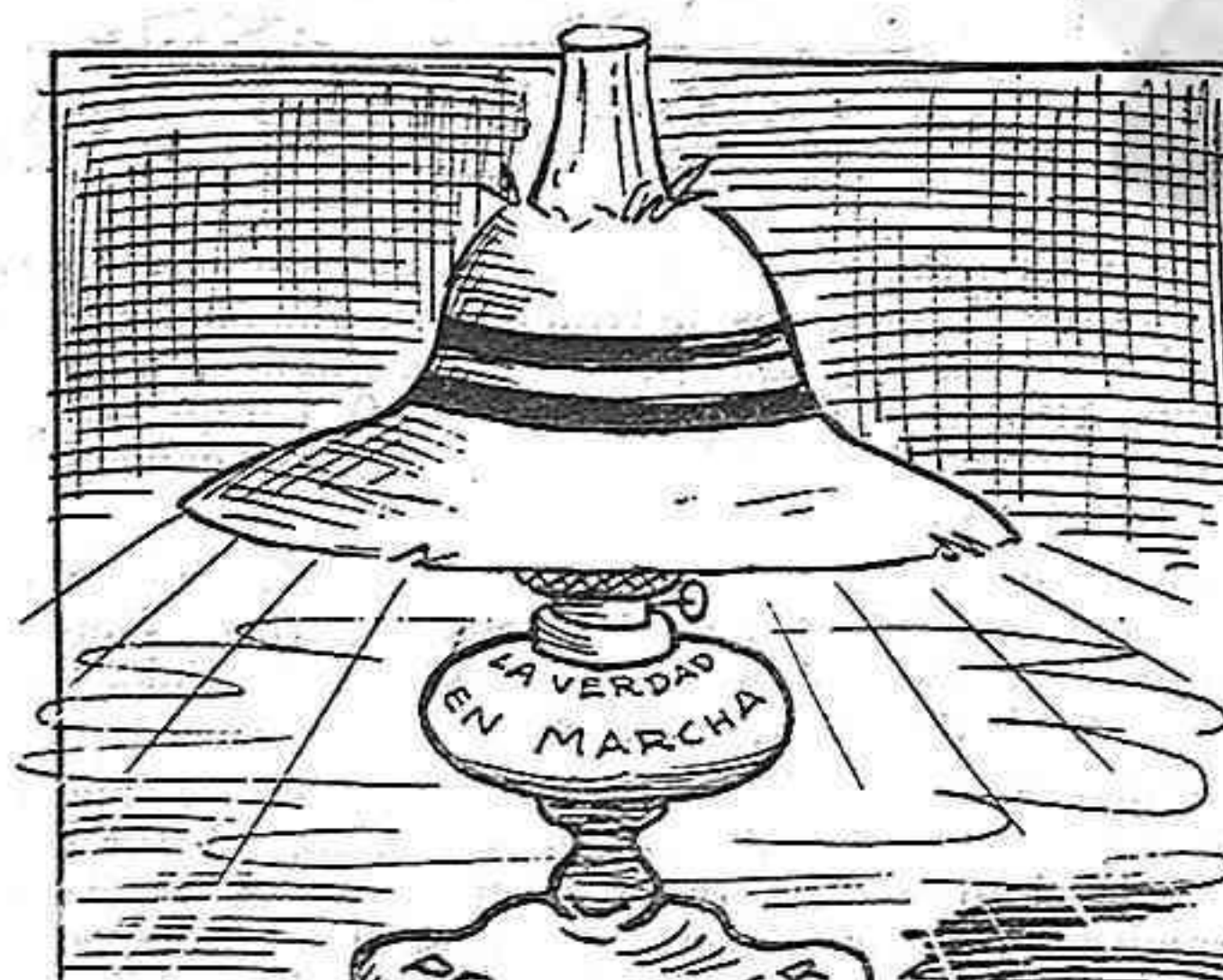
Y condiciones preciosas para cazar mariposas.

Puesto de cierta manera es un cabás de primera.

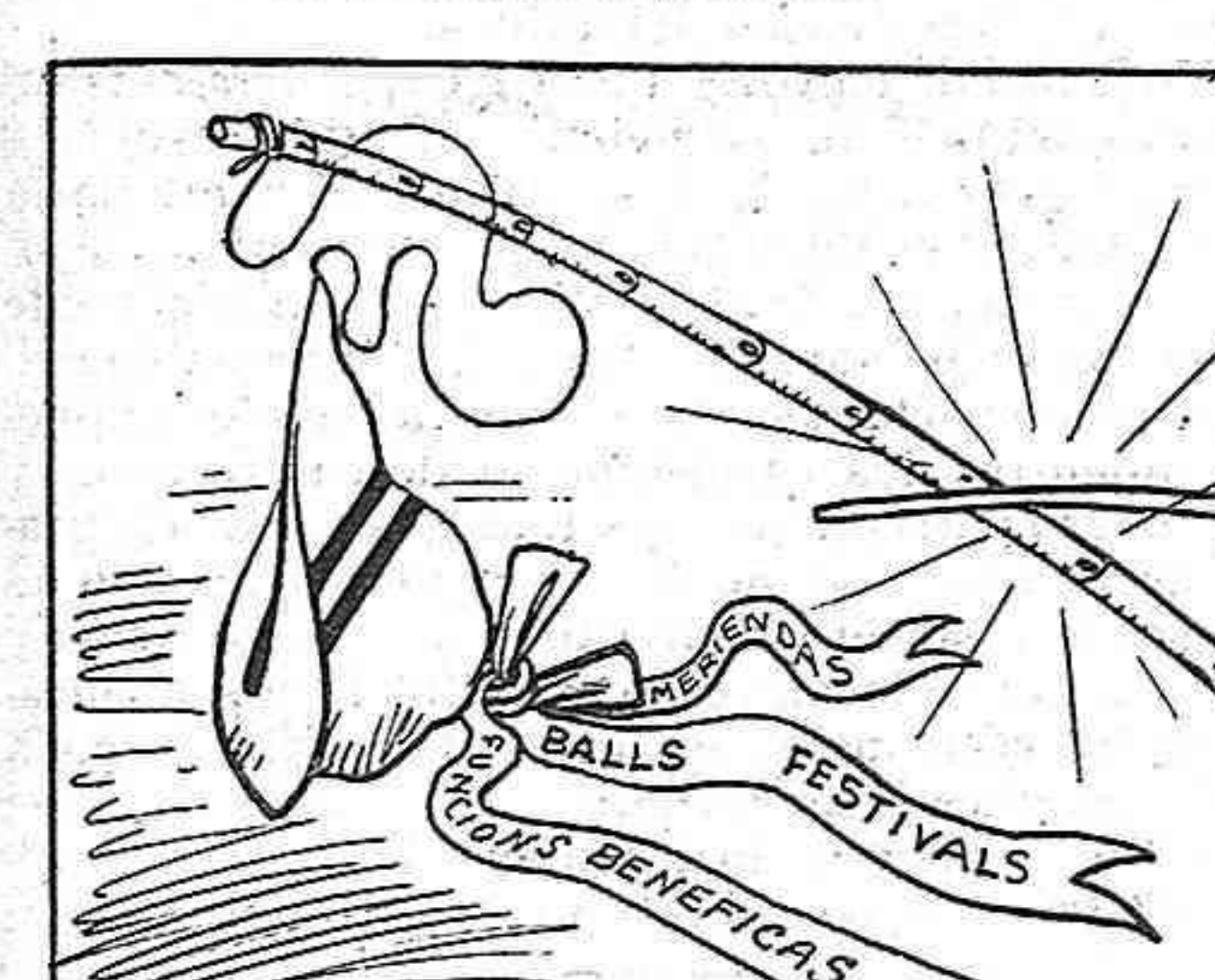
Sirve de para-caídas á personas conocidas.

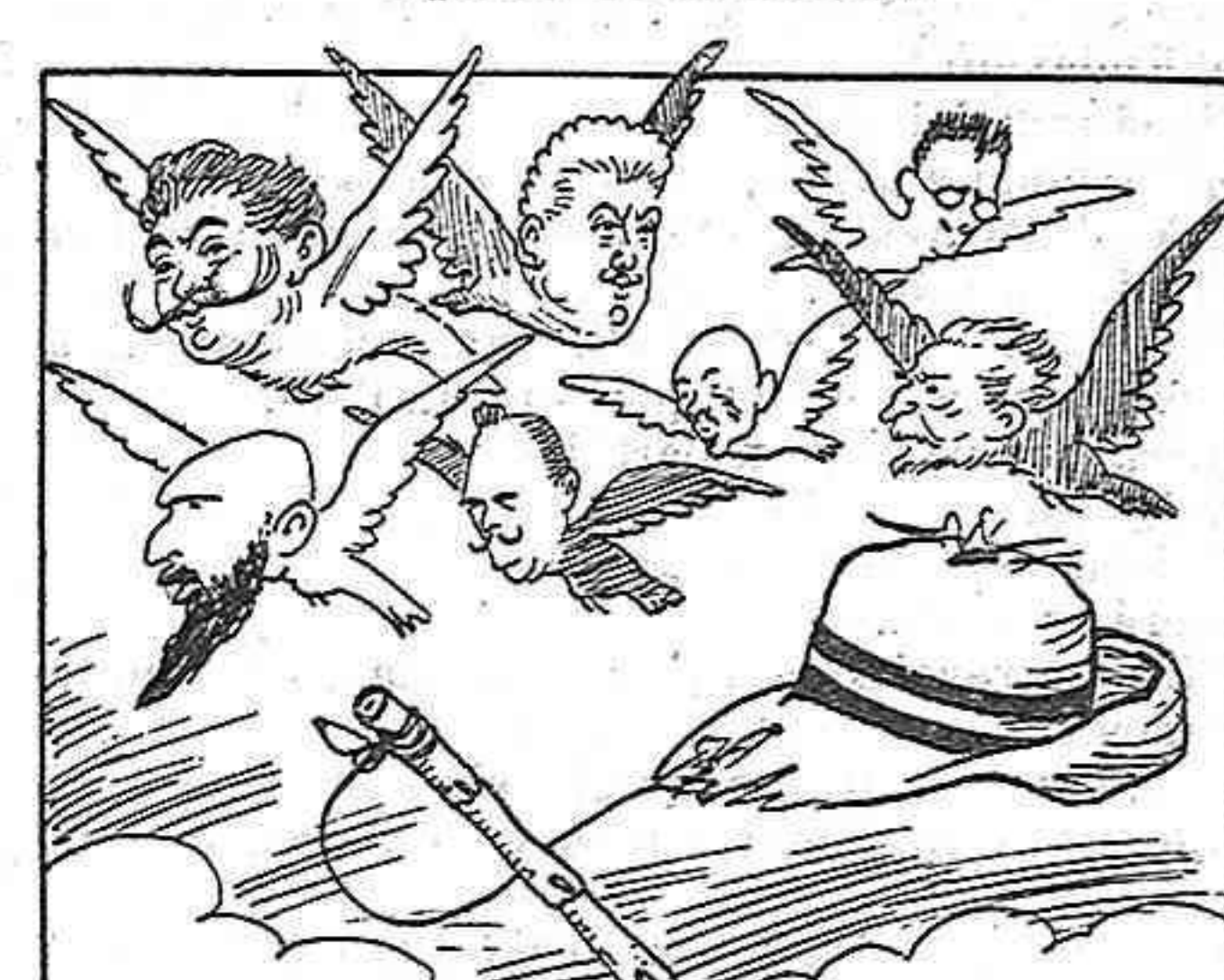
Hace con gracia y salero oficio de reverbero.

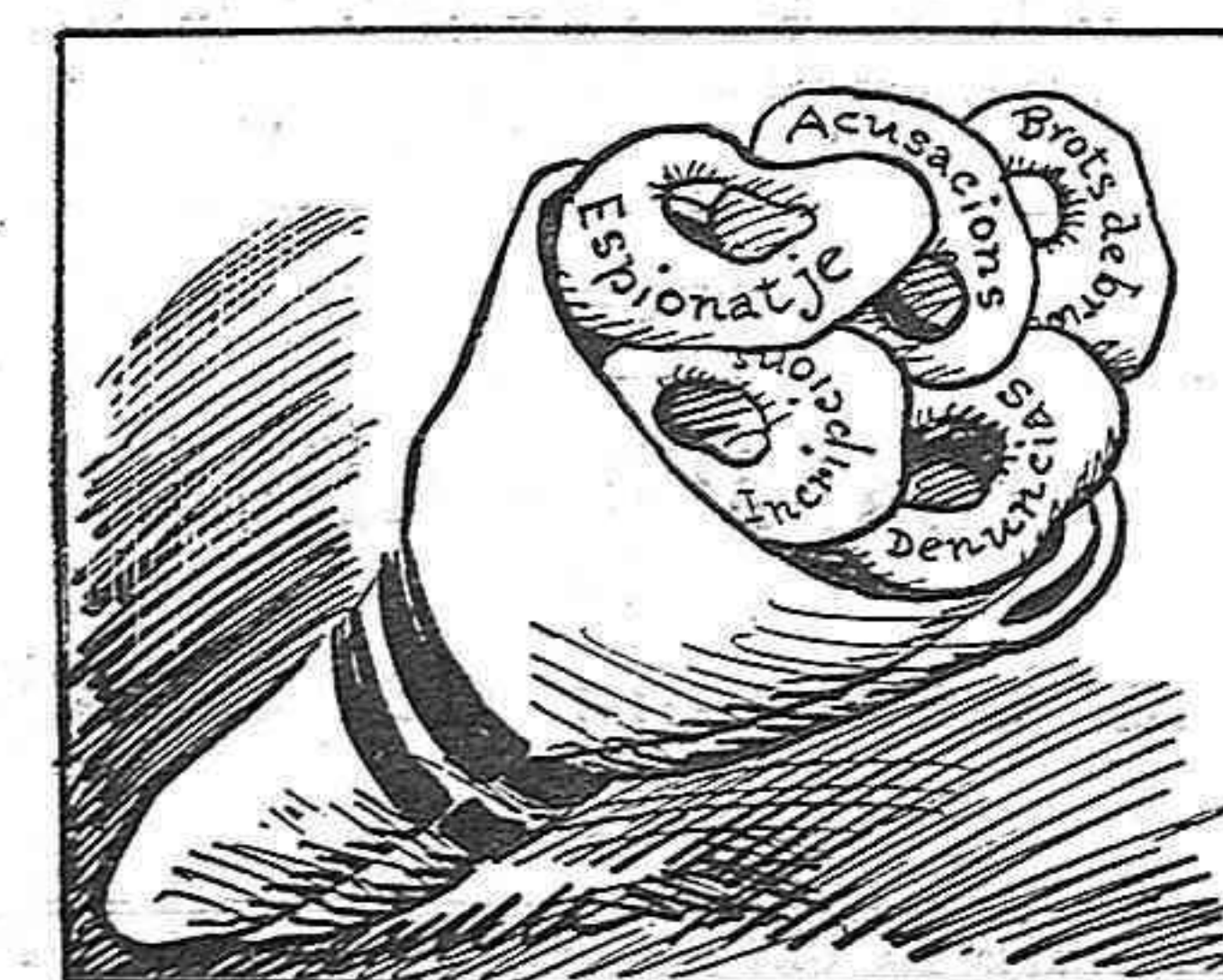
Figurar como espantajo no le cuesta gran trabajo.

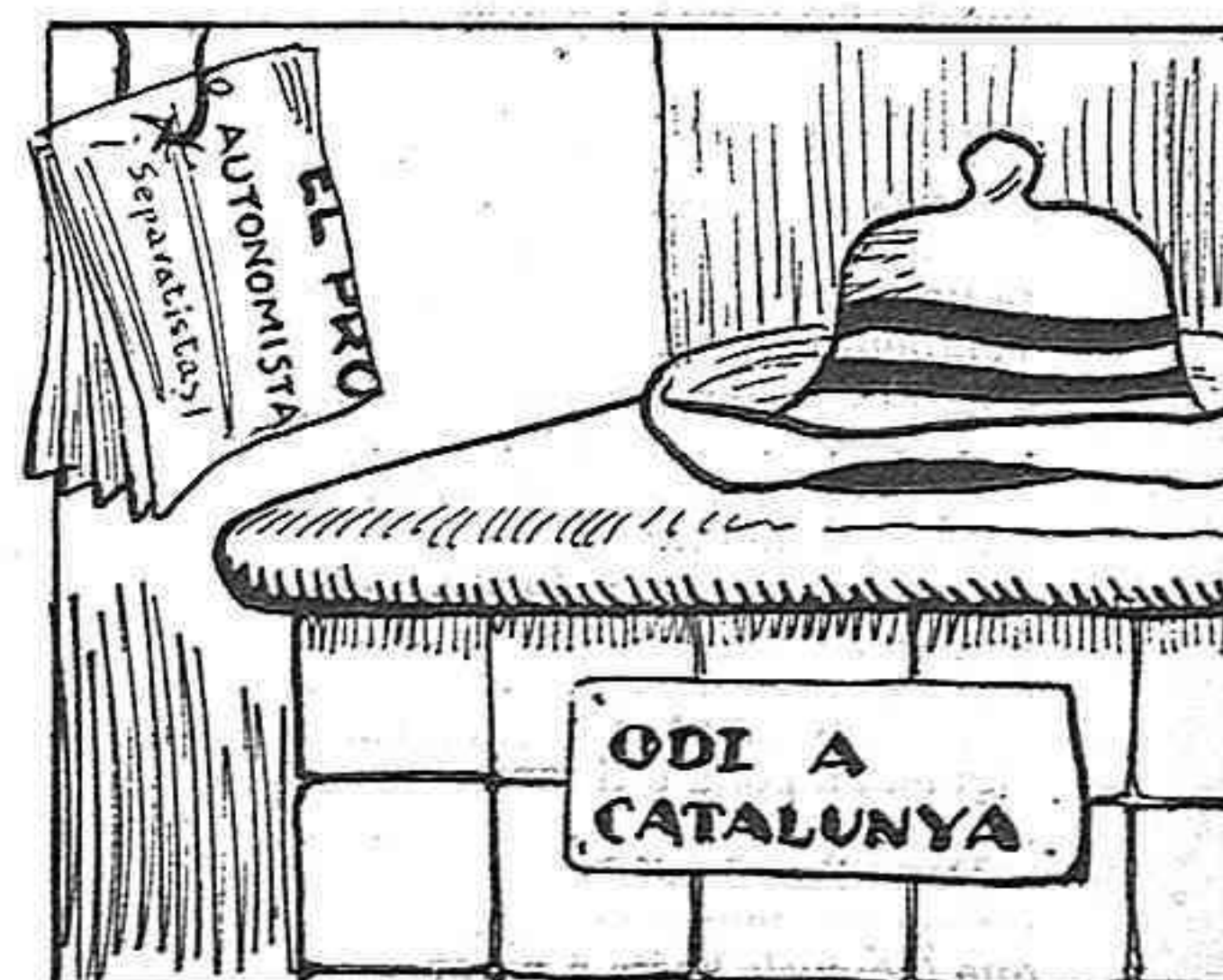
Y en hacer la figuereta nadie la basa le empetá.

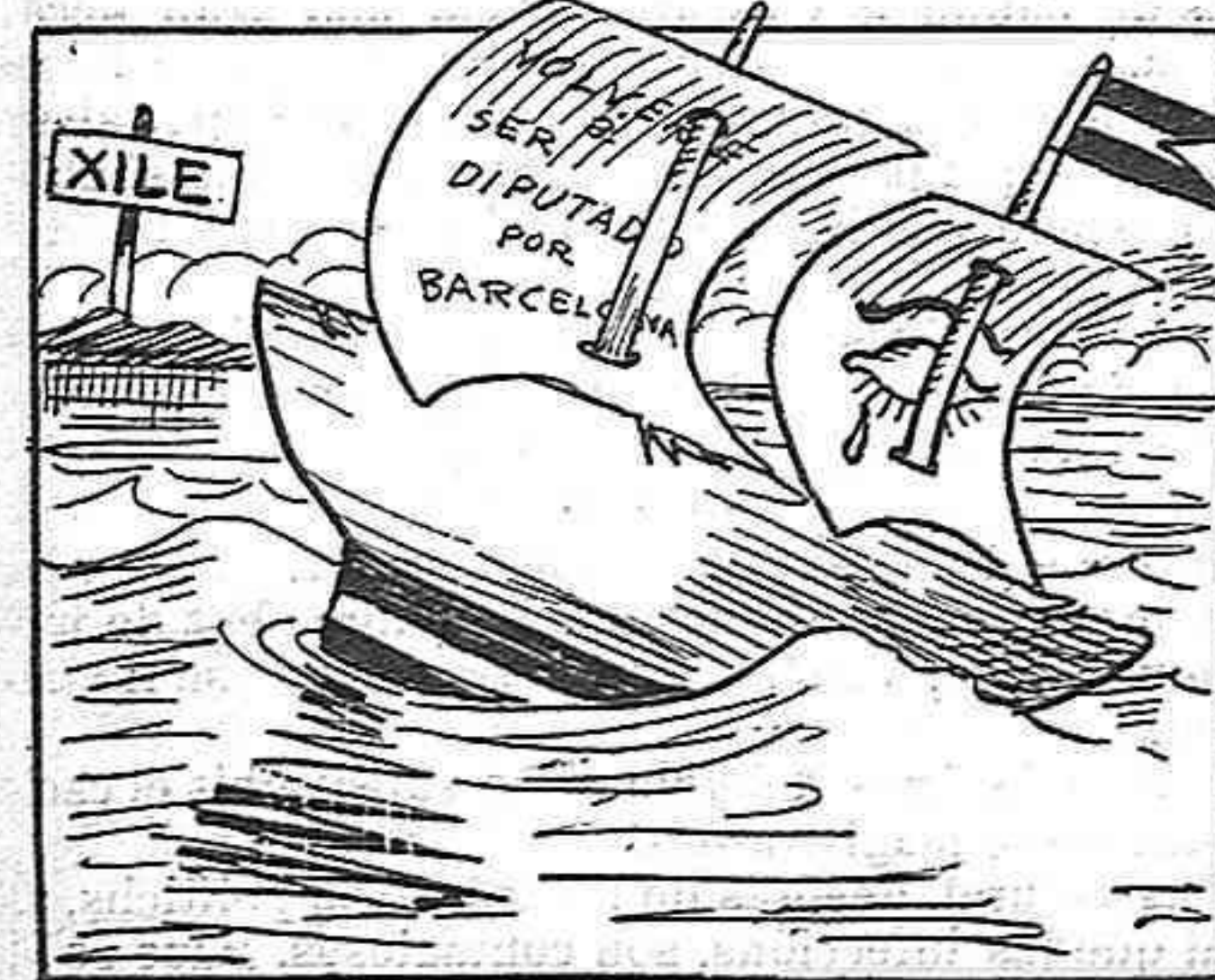
Pocas palomas ya hay sueltas y él aún vendá vueltas.

Su ocaso se determina al servir de papelina.

Y teme con grande horror llegar á cosa peor.

Así, para su remedio, va á poner agua por medio.

En espera de un final... muy lógico y natural.